

Antiquae Lectionis Tomus ...

In Qvo Plvra Qvam XX. Antiqua monumenta, nunquam edita

Canisius, Heinrich

Ingolstadii, 1602

XII. Quod vit Dei membratim sectus est, & quod duo è carnificabus per
pœnitens cor saluati sunt, & Vitalis Presbyter.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64160](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64160)

Math. 26.

furore laxabat. baculumq; , quem manu gestabat, tanti patris in pectus impegit, & non reueritus templo Domini funestas iniicere manus, socios nefandis instigat vocibus, quatenus vinculatum deformiter traherent. Factumq; est sic, vt assentatio semper decliuem tyrannis impetum facit, vt à militibus illico vallatus, & religionis vestibus exutus, in hospitio ipsorum super scalam funibus stringeretur. Hoc ausu tam scelerato perterriti comites sancti viri, diffugiunt. exempli maioris imagine, propheticum implentes præfatum, quo dicitur: Percute pastorem, & dispergentur oues gregis. Pretiosus autem Christi Martyr, olim deuotam animam oblatum iri Deo perpendens, quanto arctiori discrimine confligendum sibi cognouit, tanto attentiori sollicitudine, ad victoriæ suæ duces Christum se contulit, foris patientia, precibus intus armatus, toto videlicet spiritu illi inhærens, cuius amor animum deliniret, dum crudelis pœna corpus laniaret.

XII.

Interea quinque carnificibus ad secandum membra-
tim atq; articulatum tanti sacerdotis corpusculum, vt be-
stialem tyranni animum multiplici vulnere pascerent, ele-
ctis, diuisa est sententia tortorum. Quippe duo ex ipsis,
detestantes tam crudele officium, veniam postulabant, ne
pro illo facinore puniret eos iustitia, ad quod non volun-
tas, sed Domini sui cogeret sæuitia; Cæteri verò vana pro
veris æstimantes, Manus, inquit, impudicè mulieribus
insertas, ad deterrenda incestorum facinora præcidi oportet.
Itaque digitorum articulos vulneribus numerant,
& simul nata diuidunt, per tempora morti moras facien-
tes, vt amarior per tormenta veniret. Sed cur mora-
tur hîc facundia, vbi locus est voci suspirijs interclusæ,
non compositionis arte depictæ? Ergo pedibus & manibus
abscis-

abscissis, luminibus effossis, auribus amputatis, naribus truncatis, tandem pudicitia Martyris est inuasa, & secreta pudoris detestabili sunt acie recisa. Inter quæ omnia in laudem Creatoris, vox quamuis modica, Dauidicum melos exercuit. Quo ipsi inuidentes linguam radicitus euulsam rescauerunt, relictoque tam multipliciter cæso recesserunt. Ipse verò DEI bellator in eodem victoriæ campo cruore inuoluebatur, donec socij beati viri è lateribus & angulis emerfi, cum vicinis mulieribus causa humanitatis excitis, aderant. Quos adesse cognoscens, aquam ad refocillandum pectus requirit. Cui VITALIS supradictus Presbyter: Mirari satis nequeo, cunctis pene membris amissis, atque ipsum lucis limen egressurus, quidnam potum exoptes; quasi dilaniatæ morulis vitæ fruiturus, cum tot cruciatibus exhaustus, finem doloribus, potius quam spatium exoptare deberes. Ad hæc athleta DEI tam magnus ad prosternenda in subditis vitia, quam inuictus ad patienda tormenta, spiritum collegit, & animosam virtutem rationis, paruo quo potuit corporis nisu erexit, temptatum robur mentis grauius ferens, quam membrorum sectiones, Impatientis est, inquit, cogente dolore, quempiam velle metas vitæ præsentis erumpere, & concessam pœnitentiæ salutaris hostiam fastidire, cum è cõtra magnæ sit obedientiæ, sententiã Iudicis expectare. At quomodo graue est pigritiæ tuæ, officium nobis humanitatis & exhausto tormentis pectori refrigerandi copiam præbere? dies tuos hæc exactio torqueat, vt quotiens cuiuslibet generis potum sumas alienationem mentis incurras, nulli periculum laturus, sed exemplum inobedientiæ hoc typo laturus. Cuius sententiæ vim idem VITALIS multis, quibus postea vixerat annis, expertus est. Nam quoties aliquem gustabat potum, illico mente captus per vrbs plateas

D 2

perq;

perq; loca petrarum abrupta, & monumenta mortuorum discurrendo terribiliter perstrepebat, & tamen ita stupidus, nulli fuit periculofus. Sæpè quoq; sic euagatus est, vt per cacumina turrium curreret, & præcipitium minime toleraret. Cæterum vir idem callem piæ conuersationis rectè gradiebatur, & Missarum Officia cæteraq; Ecclesiastica strenuè peragendo, charitatis munia cuncta, quantum valuit, adimpleuit: hoc tantum solum vsq; ad finem vitæ, vt nobis æstimare conceditur, & pro exemplo & pro humilitatis custodia, pertulit,

XIII.

Interea locorum incolæ pretiosa Martyris membra humanitate compuncti in arborem, quæ SPINA ALBA vocatur, collecta, dum conderent, conditisq; non diu recessissent, duo pulcherrimi viri antea non visi viam regiam equitantes deutroq; arantes latere, pro mēbris beati Pontificis, vbi posita fuissent, conueniebant. Quibus in arbore prædicta monstratis, videntibus cunctis, illuc peruenientes, subito non comparuerunt. Hac disparitione, qui præsto fuerant omnes stupefacti, ad arborem illico conuolantes membra paulo ante posita non inuenerunt; factiq; sunt huius rei testes & noticia & nouitate penè oēs, qui eiusdem loci fuerant habitatores, consulente diuina dispositione membris illis pretiosis, quæ non amittit in sanctis etiam capillum capitis. Dum hæc geruntur, qui circa Sanctum Dei fuerant, tollentes eum de certaminis campo, in plauastro ponebāt, perducti eum in villam ASCEIM, quæ distabat inde 12. miliaribus, vbi & Ecclesia fuit B. PETRO Apostolorum Principi dedicata, ne in uilibus rusticorum casis, tanta talisq; persona deficeret. Proinde mulieres ex vicinia collectæ, & viri circiter ducenti, venerabiles

Luc. 21.

exc-